

Sygn. akt VII K 1003/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszewska-Sobczyk

Protokolant: sekr.sądowy Simona Marcjanek

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Macieja Szepietowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2017r., 20 marca 2017r. sprawy:

A. D., ur. (...) w R., syna P. i S. z d. N.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 marca 2016r. przy ul. (...) w O. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, poprzez wielokrotne kopanie po ciele, brał udział w pobiciu W. W., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną na jej szczycie i sińcem w okolicy lewego oczodołu oraz stłuczenia klatki piersiowej z bolesnością, skutkiem czego było naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż dni siedem w rozumieniu art. 157§2 kk, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1 kk

- tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

I oskarżonego uznaje za winnego popełnienie zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, iż dopuścił się go w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, kwalifikując ten czyn z art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 158§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, opierając wymiar kary o art. 158§1 kk, skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 46§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego W. W. nawiązkę w kwocie 1000 (jednego tysiąca) zł,

III na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 10 sierpnia 2016r. godz. 07:40 do dnia 10 sierpnia 2016r. godz. 09:40,

IV na podstawie art. 624§1 pkp zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII K 1003/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2016 roku M. K. (1) w godzinach wieczornych przebywała w zajmowanym przez siebie mieszkaniu przy ul. (...) w O.. W mieszkaniu tym przebywał również jej niewidomy brat W. W.. Po godzinie 19:00 do drzwi mieszkania zapukała zamieszkująca w tym samym budynku W. K., która chciała wejść do mieszkania i porozmawiać z mężem M. K. (1), ta jednak nie otworzyła jej drzwi, mówiąc, aby sobie poszła. Również W. W. krzyknął, aby odeszła od drzwi. Wówczas W. K. przez zamknięte drzwi krzyknęła do obecnych w mieszkaniu, że zaraz „będą mieli jazdę”.

Kilka minut po tym zdarzeniu do mieszkania, siłą otwierając drzwi, wtargnęło dwóch mężczyzn, przewracając W. W., który stał przy drzwiach. Jednym z nich był A. D., zaś drugim D. L.. Mężczyźni zaczęli bić W. W.. D. L. uderzał go po głowie trzymaną w ręku pałką, zaś A. D. kopał W. W. po ciele.

M. K. (1) widząc, iż napastnicy biją jej brata, uciekła oknem z mieszkania i wezwała Policję oraz pogotowie ratunkowe, które po przyjeździe zabrało W. W. do Szpitala Wojewódzkiego w O., gdzie poddany został badaniom.

W wyniku powyższego zdarzenia W. W. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną na jej szczycie i sińcem w okolicy lewego oczodołu oraz stłuczenia klatki piersiowej z bolesnością, których skutkiem było naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157§2 kk. Wymieniony był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 157§1 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

zeznania M. K. (1) k.4v-5, 13v-14, 139-139v, W. W. k.23v, 139v, protokół oględzin miejsca k.10-11, opinia medyczna k.44.

Oskarżony **A. D.** w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

Również podczas rozprawy oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, podnosząc jedynie, iż nie było go tam.

(wyjaśnienia oskarżonego k.85, k.134v).

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługiwały na wiarę. Pozostawały one bowiem w oczywistej sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego i bezpośredniego świadka zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego W. W. i świadka M. K. (1).

W. W. wskazał, iż został pobity przez dwóch sprawców poprzez kopanie w okolicę klatki piersiowej oraz bicie pałką po głowie, opisując okoliczności pobicia, na których to zeznaniach Sąd opierał się ustalając stan faktyczny sprawy. Ponadto jakkolwiek wymieniony jest osobą niewidomą zidentyfikował A. D. po głosie, wskazując, iż zna oskarżonego z Zakładu Karnego w B., gdzie razem przebywali, stąd potrafi zidentyfikować jego głos.

Z zeznaniami wymienionego w pełni korespondują zeznania M. K. (1), która wskazała, iż była naocznym świadkiem pobicia dokonanego przez A. D. i D. L. na szkodę W. W., wskazując, iż podczas zajścia znajdowała się w mieszkaniu i przed ucieczką zdołała m.in. zaobserwować, że jednym ze sprawców jest A. D., którego zna osobiście.

W ocenie Sądu zeznania ww osób zasługują na wiarę jako spójne, logiczne, korespondujące wzajemnie pomiędzy sobą, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w szczególności w postaci opinii z zakresu medycyny sądowej, przy czym brak powodów, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Na wiarę zasługiwały także dowody w postaci dokumentów. Opinia medyczna jest logiczna, jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności, została sporządzona przez lekarza medycyny sądowej – posiadającego specjalistyczną wiedzę i doświadczenie niezbędne dla sporządzenia przedmiotowej opinii. Wynika z niej, iż w dniu 18.03. 2016r. W. W. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną na jej szczycie i sińcem w okolicy lewego oczodołu oraz stłuczenia klatki piersiowej z bolesnością, których skutkiem było naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157§2 kk. Wymieniony był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 157§1 kk. Rana głowy mogła być skutkiem uderzenia kijem, pałką lub

podobnym przedmiotem, zaś zasinienia na twarzy są zwykle wynikiem uderzeń rękoma, w podobny sposób mogło też powstać stłuczenie klatki piersiowej.

Wiarygodności nie można odmówić także dowodowi w postaci protokołu z oględzin miejsca zdarzenia, gdzie wskazano m.in., iż w mieszkaniu znajdowały się zaschnięte krople substancji koloru brązowego. Powyższy protokół został sporządzony przez uprawnione osoby, w granicach ich uprawnień, a jego wiarygodność nie budziła wątpliwości w toku postępowania.

W sprawie została też przesłuchana W. K. i M. K. (2), których zeznania jednak nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

W. K. wskazała, iż nie wie kto dokonał pobicia pokrzywdzonego. Jakkolwiek do zeznań jej należało podchodzić z dużą ostrożnością, gdyż zgodnie z relacją pokrzywdzonego i M. K. (1) miała ona zapowiedzieć najście napastników, co wskazuje na jej zaangażowanie w zdarzenie, niemniej jednak z relacji pokrzywdzonego i świadka K. wynikało, iż nie była ona bezpośrednim świadkiem pobicia pokrzywdzonego, tak, iż brak podstaw, aby w tym zakresie odmawiać wiarygodności jej zeznaniom.

Natomiast świadek M. K. (2) wskazał, iż ż nie pamięta okoliczności zdarzenia, w którym brał udział jako ratownik medyczny udając się na ul. (...), gdzie miało dojść do pobicia, tak, iż zeznania jego nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Świadek G. K. odmówiła zaś składania zeznań w sprawie jako osoba najbliższa dla oskarżonego.

Mając zatem na uwadze całokształt wskazanych wyżej okoliczności Sąd uznał, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku prowadzonego postępowania, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego W. W. oraz świadka M. K. (1), wskazuje, iż A. D. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 158 §1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 18 marca 2016 r. w O. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, poprzez wielokrotne kopanie po ciele, brał udział w pobiciu W. W., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną na jej szczycie i sińcem w okolicy lewego oczodołu oraz stłuczenia klatki piersiowej z bolesnością, skutkiem czego było naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu art. 157 §2 k.k., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 §1 kk, którym to zachowaniem wyczerpał dyspozycję czynu z art. 158§1 kk, a wina jego nie budzi wątpliwości.

Z danych o karalności oskarżonego wynika, iż był on wielokrotnie karany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 25 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. II K 597/08 na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 280§1 kk, którą odbywał w okresie od 28 września 2012r. do 13 września 2015r., co wskazuje, iż przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a zatem w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k., co mając na uwadze Sąd uzupełnił opis i kwalifikację prawną przypisanego mu czynu o działanie w warunkach recydywy z art. 64§1 kk..

Wymierzając oskarżonemu karę za czyn, którego się dopuścił Sąd baczyl, by była ona adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Sąd miał tu na uwadze jako okoliczności obciążające znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, widoczny w rozmiarach wyrządzonej i grożącej szkody. Objęte przypisanym mu czynem agresywne zachowania oskarżonego skierowane były wobec zdrowiu innej osoby, a zatem jednemu z najważniejszych dóbr w systemie polskiego prawa. Ponadto oskarżony działań tych dopuścił się wobec osoby niewidomej, która nie była w stanie skutecznie przeciwstawić się kierowanej wobec niego agresji, po uprzednim wtargnięciu do mieszkania siostry pokrzywdzonego, a więc w miejscu, w którym czuł się on bezpiecznie i gdzie nie powinien być naruszany jego spokój, które to poczucie zachowanie oskarżonego w istotny sposób naruszyło.

Sąd miał również na uwadze jako okoliczności obciążające uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego i jego działanie w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k.

Sąd nie dopatrzył się natomiast istotnych okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności za czyn którego się dopuścił, uznając, iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również jego zawinienia. Ponadto zrealizuje ona swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie z uwagi na dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego i jego działanie w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k. Sąd uznał, iż brak podstaw do uznania, aby wobec wymienionego zachodziła pozytywna podstawa kryminologiczna, uzasadniająca przekonanie, iż wymieniony w przyszłości będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa. Poprzednio orzekane kary nie uchroniły oskarżonego od ponownego popadnięcia w konflikt z prawem, co wskazuje, iż jest on sprawcą o znacznym stopniu demoralizacji, wobec którego jedynie kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnej postaci jest w stanie zrealizować swe cele zapobiegawcze i wychowawcze. Ponadto zgodnie z art. 69§1 kk wobec uprzedniej karalności oskarżonego brak podstaw do orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd zasądził ponadto od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego W. W. nawiązkę w kwocie 1000 zł. Choć cierpienie fizycznych i psychicznych nie sposób wycenić w konkretnych kwotach, zasądzona nawiązka ma kompensować pokrzywdzonemu cierpienia jakich doznał on w wyniku popełnionego przez oskarżonego przestępstwa związanego zarówno z wyrządzeniem pokrzywdzonemu dolegliwości fizycznej, jak i istotnym naruszeniem jego poczucia bezpieczeństwa.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zgodnie z art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 10 sierpnia 2016r. godz. 7.40 do dnia 10 sierpnia 2016r. godz. 9.40.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, uznając, iż ich uiszczenie stanowiłoby dla niego nadmierne obciążenie.